

NS Nyhedsbrev

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1163

29.06.2025 (136)

Hitler i krig: Hvad skete der *egentlig*?

af A.V. Schaerffenberg

Del 10

Kapitel 9: Slaget om Storbritannien

Hun (England) gik sammen med resten, hun vil blive båret sammen med resten, og hun vil blive hængt sammen med resten. Hun er begyndt på den nedadgående vej og må nu stå og simre i sit store dilemma."

Dr. Joseph Goebbels, dagbog, 28. februar
1945

Med Frankrigs nederlag var krigen i Europa reelt slut. Yderligere fjendtligheder var meningsløse og uberettigede. Briterne, som bogstaveligt talt var blevet drevet ud i havet, stod alene i en håbløs position. Deres eneste potentielle allierede af nogen militær værdi var USA. Men det overvældende flertal af den amerikanske befolkning og kongresmedlemmerne var imod en intervention, på trods af alle Roosevelts og Hollywoods kosherfilmers lokkemidler. Nej, amerikanerne ville ikke

komme foreløbig. Og en gentagelse i det 20. århundrede af Vilhelm Erobrerens erobring af England i det 11. århundrede så ud til at være nært forestående. Adolf Hitler havde dog noget helt andet i tankerne.

Siden han skrev *Mein Kampf* tilbage i 1924, var han fast besluttet på at indgå en aftale med briterne. Han mente, at deres imperium var afgørende for verdens stabilitet, og at dets racemæssigt beslægtede ariske folk var Tysklands naturlige allierede. Den nye verdensorden, han forestillede sig, var et Europas Forenede Stater ledet af Riget på kontinentet så langt som til Ukraine efter ødelæggelsen af den sovjetiske kommunisme. Resten af kloden ville blive delt mellem Italien i Middelhavet og Japan i Fjernøsten; USA i hele Amerika, med Storbritannien som den dominerende kolonimagt på havene og i Afrika og Indien.

Selv om denne vision om en slags *Pax Aryana* (Hitler omtalte japanerne som "Orientens ariere") utvivlsomt var sund - et globalt eksempel på *realpolitik* - og endda ønskværdig, blev den ødelagt af de jødiske regeringer, som herskede over de fleste af disse lande. Uden ikke-jødisk lederskab, der ikke var påvirket af indflydelsesrige jøder med deres egne internationale dagsordener, kunne og kan en sådan universel fred ikke realiseres. Utroligt nok undervurderede Adolf Hitler, som skabte den første jødebevidste massebevægelse i historien, jøderne. "Det bedste blod i England og Nordamerika vil gå med os," antog han uskyldigt. Da hans bedste ven, Rudolf Hess, forstod, at hans envejsmission til England for at samarbejde med Tyskland var slået fejl, skrev han til sin kone: "Dengang var vi ikke klar over, i hvor høj grad de britiske regeringsmyndigheder ikke længere havde kontrol over deres eget land."

Den *Pax Aryana*, som Hitler ønskede, ville kun have været mulig, hvis Sir Oswald Moseleys *British Union of Fascists* havde installeret sig i det britiske parlament, eller hvis William Dudley Pelleys *Silver Legion* havde overtaget den amerikanske kongres. De allierede regeringer var ikke i stand til at samarbejde med Hitler, uanset hvor meget et sådant samarbejde var i deres egne befolkningers interesse. Ligesom Roosevelt havde de simpelthen *investeret* for meget i jøderne, eller ligesom Churchill stod de selv i personlig *gæld til dem*. I Henry Wallaces private dagbog, F.D.R.'s åbent kommunistiske vicepræsident, kan vi f.eks. læse om et kabinetmøde i maj 1942, hvor den amerikanske udenrigsminister noterede, at "ødelæggelsen af det britiske imperium er præsidentens mål, begyndende med Indien."

Sammenlign F.D.R.'s intentioner under krigen, hvor det britiske folk mest af alt søgte hjælp hos USA, med Führerens ønske om at bevare deres imperium. Roosevelt vidste, at Churchill tjente penge som kunstforfalsker ved at forfalske malerier af en obskur, sikkert død, postimpressionistisk fransk kunstner (Charles Mauren), og han brugte skandalen til at skræmme den britiske premierminister. I skarp kon-

trast hertil spøjte Hitler engang med, at han efter krigen ville give Churchill lov til at fortsætte med at male. Hele 1930'erne og halvdelen af Anden Verdenskrig skulle gå, før Føreren opgav sin drøm om engelsk-tysk venskab.

Men i sommeren 1940, da hans hære triumferede på kontinentet, var han ivrig efter at skabe en permanent fred, hvis ikke en alliance med briterne. "Jeg kan ikke se nogen grund til at fortsætte denne konflikt," sagde han til dem i en offentlig radiotale. "Lad os tænke på de uudholdelige lidelser, som vores kvinder og børn i begge lande må udholde, hvis vi lader denne meningsløse krig fortsætte. Jeg taler nu ikke som en slagen mand, der tigger om fred, men som leder af en sejrrig hær, der beder om fornuft." Han gjorde ingen som helst krav på imperiet; han krævede ingen overgivelsesbetingelser, for Englands nederlag passede ikke ind i hans vision om Europas Forenede Stater, som Storbritannien var en del af. I stedet præsenterede han de mest generøse tilbud om samarbejde, som en erobrер nogensinde har givet til fjender, der var blevet ydmyget på slagmarken.

Ud over at give afkald på militære operationer mod Storbritannien tilbød Føreren straks at trække sine hære tilbage fra alle besatte områder, bortset fra den tyske by Danzig, og stillede 25 Wehrmacht-divisioner til rådighed for England mod alle dets fjender. Da han talte til feltmarskal Gerd von Rundstedt efter Englands fiasko ved Dunkerque, "sagde han, at alt, hvad han ønskede af Storbritannien, var, at de skulle anerkende Tysklands position på kontinentet ... Han sluttede af med at sige, at hans mål var at slutte fred med Storbritannien på et grundlag, som hun ville betragte som foreneligt med sin ære at acceptere" (Walsh, 42).

Hitler fik følgeskab af kongen af det neutrale Sverige, pave Pius XII og Storbritanniens egen dronning Elizabeth, som opfordrede Churchill til at afslutte krigen. Almindelige borgere fik dog stort set intet at vide om Hitlers hidtil usete tilbud. Alligevel viste meningsmålinger i aviserne efter Frankrigs fald, at mere end 50 % af briterne ikke ønskede, at deres ledere skulle fortsætte krigen. Deres holdning til fred blev stort set afspejlet af halvdelen af kabinetsmedlemmerne, som opfordrede til at acceptere Hitlers tilbud. Det lykkedes Churchill at holde alle detaljerne i dette storsindede forslag skjult for både masserne og sin egen regering. Hvis disse detaljer var blevet kendt, indså han, at flertallet ville have været imod ham og gjort ham ude af stand til at betale sin knusende gæld, som blev opkrævet af de jødiske pro-krigsinteresser, som han var bundet til.

Da briterne gik i krig, bredte antisemitismen sig i hele landet. De var oprørte over den katastrofe, som de var blevet ført ud i af folk som Hore-Belisha og hans stammefæller. Ifølge hans indlæg i *online-Wikipedia*: "Selv dem, der ikke var stærkt imod ham, gav ham øgenavnet 'Horeb' som et humoristisk ordspil på hans race, idet Horeb nævnes i den hebraiske bibel som det sted, hvor guldkalven blev lavet. På det tidspunkt var det almindeligt accepteret, at Belisha var mere bekym-

ret for jøderne end for Storbritannien. Derfor ønskede han, at Storbritannien skulle kæmpe med Tyskland for at redde jøderne."

I de første måneder af Anden Verdenskrig var en antijødisk sang så populær blandt soldaterne, at han fik den forbudt i de væbnede styrker. Sangen blev sunget på melodien af en velkendt religiøs march, "Onward, Christian soldiers", og dens respektløse tekst udtrykte ikke kun britisk foragt for konflikten, men viste også politisk indsigt:

"Fremad, værnepligtige hær! I har intet at frygte.
Israel Hore-Belisha vil lede jer bagfra.
Klædt på af Monty Burton (en jøde, der dominerede Englands beklædningsindustri),
blev fodret med Lyons-tærter (Abraham Lyons, som kontrollerede Englands bageriindustri),
kæmpe for jiddisch erobring, mens briterne dør.
Fremad, værnepligtige hær, på vej i krig!
Kæmp og dø for jødedommen, som vi gjorde før.
Du skal dø for Polen, betal din taknemmelighedsgæld
til dine velgørere, de internationale banker.
Undertryk tyskerne igen under en jødisk stjerne.
Fremad, kristne soldater, goyim, som I er!
Drevet til slagtning som en fåreflok
af løgnagtig propaganda, der lullede jer alle i søvn.
Så for Israel i udlandet må du kæmpe og dø
at Markus Spence og Lowenstein (jødiske avisejere)
kan drage fordel af vores tid.
Frem i Polen, en million mænd skal falde
at Judas rædselsregime kan holde os alle i trældom."

Churchill havde mere end vittige sange at bekymre sig om. Han havde problemer med at stoppe offentlige lækager af Hitlers fredsplaner. Den 20. juli 1940 bad et fremtrædende medlem af det britiske aristokrati, Lord Lothian, tyskerne direkte om en kopi af deres betingelser. Gennem aflytninger fik Churchill kendskab til lord Lothians forespørgsel og beordrede ham til straks at indstille al kommunikation med rigsmyndighederne. Han informerede efterfølgende den britiske ambassadør om, at han skulle indstille enhver dialog med repræsentanterne i Berlin, som på det tidspunkt desperat forsøgte at gøre Hitlers forslag kendt og forstået af regeringen i London. I kraft af sine beføjelser som premierminister var det kun Churchill og hans nærmeste omgivelser, der kendte omfanget af Førerens stor-

sindede tilbud, og de havde ikke tænkt sig at offentliggøre denne generøsitet.

Samme dag som han beordrede den britiske ambassadør til at afstå fra al kontakt med tyskerne, sendte Churchill bud efter den øverstbefalende for Bomber Command, Charles Portel, og spurgte ham, hvor hurtigt han kunne iværksætte et storstilet terrorangreb på Berlin. Portel svarede, at eftersom Luftwaffe indtil videre havde begrænset sine angreb til militære mål, kunne Royal Air Force ikke lovligt bombe fjendens hovedstad, da både England og Tyskland var bundet af international lov. Kort før deres møde fortalte Churchill den amerikanske ambassadør, Joseph P. Kennedy, at han ønskede, at Hitler skulle begynde at bombe britiske civile centre som et middel til at frustrere den fredsbevægelse, der var ved at få momentum blandt både offentligheden og regeringen.

Den 24. august 1940 blev hans ønske opfyldt, da piloten på en enkelt Heinkel HE-111 skød forbi sit mål og kastede to eller tre bomber, som eksploderede lige inden for Londons østlige bygrænse. Ingen blev dræbt eller såret, og der skete kun meget små materielle skader. Luftwaffes meddelelse om fejlen blev sendt til Internationalt Røde Kors og gik via det neutrale Schweiz videre til de britiske myndigheder. Næste dag gjorde Churchill noget, der kunne føre til afskedigelse og endda retsforfølgelse af hans egen regering. Uden at underrette parlamentet, kabinettet eller Bomber Command beordrede han 100 *Wellington*- og *Whitney*-mellemstore bombefly til at angribe Berlin. Mange af de ubudne gæster blev skudt ned, men ikke før de havde dræbt nogle få ikke-stridende mænd, kvinder og børn. Ingen militære installationer led skade. Hitler forbød Luftwaffe at gøre gengæld.

I løbet af de næste ti dage vendte RAF tilbage til rigshovedstaden i syv angreb, som alle var ens, idet de altid var rettet mod boligområder. Det tyske civile dødstal begyndte at stige. Alligevel afstod Føreren fra at gå til modangreb, mens hans diplomatiske medarbejdere febrilsk forsøgte at nå frem til en eller anden form for fredelig løsning eller grundlæggende aftale med deres britiske modparter. Men premierministeren havde beordret dem til at lukke ørerne for alle appeller til fornuft. Under stigende politisk pres fra det tyske folk, der krævede retfærdighed for mordet på uskyldige civile, beordrede Hitler modstræbende det første Luftwaffe-angreb på London.

Det var ikke et togt med omkring 100 aldrende mellemstore bombefly, men historiens første masseangreb med topmoderne Junkers-88'ere, Dornier-17'ere og Heinkel-111'ere. Den britiske hovedstad brød ud i en ildstorm. Churchill var overlykkelig, mens nyhedsudsendelser i hele England og resten af verden dramatiserede dynger af døde civile for millioner af biografgængere, som aldrig fik vist billeder af de hundredvis af døde civile i Berlin, der tidligere var blevet massakreret af Churchill, som var ansvarlig for den gensidige nedslagtning. Han havde sat gang i bombningen af civile, en moderne form for grusomhed, hvis arv var de

så kaldte "tæppebombninger" af Nordvietnam i 1970'erne og amerikanske luftangreb på ubevæbnede serbiske passagertog i 1999.

"Blitzen", som London-borgerne kaldte det dengang, afslørede de allerede voksende sprækker i det engelske demokrati. Ifølge den britiske historiker Michael Walsh "sendte informationsministeren, Alfred Duff Cooper, sin søn, Julius, til Canada - men undlod at informere nogen. Forældre, der havde råd til det, sendte deres familier til Amerika eller Commonwealth ... I juni, juli og august 1940 deltog over 6.000 børn i de riges udvandring" (42). Som Storbritanniens propagandachef var Cooper ansvarlig for myten om, at det engelske folk delte en fælles fare mod den grusomme fjende, der angiveligt var ude på at udslette dem.

Churchills terrorangreb mod ikke-kombattanter overbeviste Hitler om, at diplomati med gulerod og pisk var den eneste metode, han havde tilbage. Måske ville bombning bringe briterne til forhandlingsbordet, hvis ikke til fornuft. På trods af værnemagtens planer for "Operation Sealion" (invasionen af Storbritannien) havde han altid håbet på at undgå at invadere England. Selv nu nærede han stadig håb om en fremtidig engelsk-tysk forsoning, og en tvungen besættelse ville for altid gøre en sådan fremtid umulig.

Fra sensommeren var Reichsmarschall Göring i en klart ufordelagtig situation i sine operationer mod England. *Knickbein*, eller "Crooked Leg", kodenavnet for de tyske bombeflyenes elektroniske navigationssystem, "involverede smalle radiostråler, der blev sendt ud fra to vidt forskellige steder", ifølge historikeren Greg Goebel. "De to stråler ville krydse hinanden over en målby og markere den til bombning ... I september 1940, da Luftwaffe gik over til natangreb, var modforanstaltningerne mod *Knickbein* blevet forfinet. Briterne brugte kraftigere anti-Knickbein-sendere, som forringede Knickbein-signalerne ved at injicere dem med morsekodemønstre ... *Knickbein* var blevet neutraliseret. Uden retning farede tyske bombefly nogle gange vild i mørket ... Den 19. november angreb Luftwaffe Birmingham. De britiske jammere var på frekvens, og den tyske bombenøjagtighed var dårlig. Luftwaffe havde en vis succes i december mod britiske byer, der ikke var beskyttet af jammere. Men i januar 1941 havde briterne lukket alle hullerne (2, 4, 5).

Mens de tyske bombefly blev mindre effektive på grund af forbuddet mod deres navigationssystem, var Supermarine *Spitfire* mindst lige så god som Messerschmitt ME-109, hvis kamptid var begrænset af brændstoftønsyn, hvilket ikke bekymrede RAF-piloterne, som desuden kunne springe i sikkerhed med faldskærm og tage kampen op igen i et andet krigsfly. Luftwaffes piloter var mindre heldige; flyvere, der sprang ud over England, vendte aldrig tilbage. Det er dog ikke sandt, at England blev reddet fra en forestående invasion, fordi Royal Air Force ødelagde for mange fjendtlige fly. Fra den 8. august, hvor luftoperationerne

begyndte, til den 1. september, hvor Hitler første gang udtrykte sine betænkeligheder ved dem, var 467 tyske fly gået tabt mod 1.115 ødelagte britiske fly. På trods af den fortsatte tabsbalance i Luftwaffes favør udtalte han på en flådekonference to uger senere, at "den grad af luftherredømme, der er nødvendig for at retfærdiggøre udførelsen af Operation *Sealion*, endnu ikke er nået."

I de følgende måneder vaklede han mellem håbet om, at hans indsats kunne føre til en aftale med briterne, og hans bombeflys evne til at tvinge dem til forhandlingsbordet. Han veg tilbage fra udsigten til at invadere en naturlig allieret, hvis venskab for altid ville være kompromitteret, hvis Tyskland besatte hende. Operation *Sealion* blev afblæst, ikke så meget på grund af manglende luftherredømme, som fordi Hitler stadig nærede håb om at vinde Storbritannien over på sin side. Men Storbritannien havde lidt voldsomt i de foregående uger. Infrastrukturen var blevet smadret, fabrikkerne sprængt i luften, og RAF var nede på et par hundrede overlevende piloter og færre brugbare fly. Selv om de tilsyneladende havde undgået et totalt nederlag, stod briterne over for sultrationer og stigende isolation.

Føreren var selv under pres. Han var klar over, at tiden var ved at løbe fra hans ikke-angrebspagt med Sovjetunionen, som var i fuld gang med at opbygge sit militær. Prisen, som Stalin havde krævet for aftalen, var en udvidelse af hans indflydelsessfære over de baltiske lande. Hitler veg tilbage for kravet, men blev tvunget til at give efter under begivenhedernes pres: Russisk neutralitet var afgørende for hans konfrontation med de vestallierede efter Polens nederlag. Alt, hvad han kunne gøre for indbyggerne i Letland, Litauen og Estland, var at indsætte en protokol, der begrænsede sovjetterne i at misbruge dem på nogen måde, mens han tillod migration af alle personer med deres personlige ejendele. Stalin tog selvfølgelig ikke hensyn til denne del af aftalen i 1940, da han besatte de baltiske lande og udsatte dem for den samme form for plyndring, massearrestationer og henrettelser, som kendetegnede Den Røde Hærs overtagelser overalt.

Hitlers hænder var ikke mindre bundne, da Sovjetunionen angreb Finland den 30. november. Invasionen satte ham i en meget dårlig position, både politisk og militært. Strateger i London og Paris satte erobringen af Norge og Sverige øverst på deres prioriteringsliste på grund af sidstnævntes jernmalmressourcer og førstnævntes flådebaser. Derfor hjalp Storbritannien og Frankrig finnerne med forsyninger for at drage fordel af den antityske stemning, der fejede gennem Skandinavien, hvor Riget blev anset for at støtte russisk aggression, og allierede propagandister havde travlt med at latterliggøre "nazisternes falske antikommunisme". Alt dette udholdt Føreren i bitter tavshed, mens han stolede på, at støtten fra hans egne landsmænd ikke ville blive undermineret. De måtte holde sig på afstand på trods af deres dybe sympati for finnerne og balterne, mens en glubsk sovjetisk jugger-naut gnavede i Europas østlige udkant. Hitler havde i sandhed indgået en pagt med

Djævelen, hvis pris for at vinde tid til sejr var et frygteligt offer af andre nordiske folk.

Stalins planer for Finland virkede ikke mindre sikre end hans ubesværede erobring af Letland, Litauen og Estland, som faldt i hans hænder uden kamp. 300.000 sovjetiske tropper og 800 krigsfly stod over for 120.000 finske forsvarere, der fløj omkring 100 for det meste forældede og underudstyrede fly. Den mægtige 7. Røde Hær, der invaderede gennem det karelske næs, blev stoppet i sit forehavende ved Mannerheim-linjen, en snedigt udtænkt serie af forskudte, fremragende camouflerede pillenkasser og antitankforsvar opkaldt efter Finlands øverstbefalende, Carl Gustav Mannerheim. 75. og 139. division fra 8. armé, som var på vej op for at aflaste de fastlåste røde, faldt i baghold på Ladogasøens yderste bred af finske skibataljoner, som affyrede vintersikrede *Suomi* 9 mm maskingeværer. Dårlige russiske skydevåben frøs til is i minusgraderne og bidrog til, at mere end 5.000 kommunister mistede livet. I mellemtiden blev den sovjetiske 163. division afskåret fra sin 9. armé, der rykkede ind i det centrale Finland, og derefter udslettet, ligesom den 44. division blev det midt i sin hovedløse tilbagetrækning.

Det finske luftvåben var en broget blanding af aflagte fly fra andre nationer, for det meste gamle dobbeltdækkerfly fra Italien, Holland, Frankrig og England. Med disse forældede fly og i et undertal på otte mod en udfordrede de finske piloter alligevel den sovjetiske luftarmada, indtil deres succes i luften over fronten lignede en sejr på jorden. Mindre end en måned efter de rødes invasion lå 27.500 af dem døde, mere end ti gange så mange som de finske tab. Stalins ydmygelse over for et talmæssigt og teknologisk underlegent offer skyldtes til dels den dårlige moral og træning af hans egne tropper, som blev dårligt betjent af deres politisk korrekte, militært inkompetente officerer. De blev bogstaveligt talt udkonkurreret af de mere motiverede finner, hvis heroiske forsvar opmuntrede Hitler, da han forberedte sit eget angreb på Sovjetunionen.

Hvis Tyskland skulle være klar til konfrontationen på liv og død i foråret, var neutraliseringen af Storbritannien afgørende. Han vidste, at kampen mod imperiet, som var en havmagt, kun kunne overlades til Kriegsmarine. Derfor beordrede han ubådsproduktionen øget. England kunne inddæmmes effektivt ved at afskære det fra al støtte udefra, hvilket hans flådestyrker måske ville være i stand til. Med denne tillid til rigets søfolk og skibe vendte Føreren sin opmærksomhed mod øst. Men før han kunne begynde der, tiltrak et andet kontinent sig hans opmærksomhed.

